

והנה לפי השיטות שהיתה העזרה מקורה מוכן, אבל לפי השיטות שכל העזרה לא היתה מקורה צ"ע איך נממאו השמנים על ידי טומאת אוהל.

הכתלים הניח. וכן משמע מפירוש הראב"ד למסכת תמיד (כח ע"א) שרק מקום המזבח לא היה מקורה, אבל כל שאר העזרה היתה מקורה. (ועיין עוד בספר לחם שמים להגה"ק ר' יעקב עמדין זע"א).

בהליכה לביתו

בוודאי יעקב יותר גבוה מעשו, ואכמ"ל [וכן מבואר בר"ה ויהי הענן והחושך במאמרי אדמו"ר האמצעי לפסח, שיש שורש גבוה מאוד לעשו, אך יש מקום ששם יעקב יותר בהגבהה וכו'].

בענין האיסור להשתמש ברפואה ע"י כוחות נעלמים כמו מח אחד וכדו'

[יז] כעת יצא קונטרס בשם 'אני מאמין' מאת ידידנו הגה"צ הרה"ק המקובל הגדול ר' יצחק משה ארלנגר שליט"א. ושם כתב (בפרק ז') בגדל החורבן וההרס והקליפה שיש ברפואה ע"י כוחות הנעלמים כמו מח אחד. ושמתתי מאוד בדבריו הנעימים. כי יש לדעת שלפי דעת הגר"ש אלישיב זצ"ל [כדאיתא בשמו בספר פסקי דין חלק י' במכתב מיום ט"ו כסלו תשס"ו. ועיין עוד בספר תולדות הגר"ש, "המתמיד", שכתב שם שהגר"ש עיין הרבה בהלכה זאת] ועוד הרבה פוסקים וגדולי הדור [וכמו שביארתי

שורשו של עשו הוא במקום גבוה יותר מיעקב טז] כתב הגה"ק ר' אהרן הלוי מסטראשעליא זע"א בעבודת הלוי, בביאור הקרא (מלאכי א ב) הלוא אח עשו ליעקב נאם ה' ואהב את יעקב: שיעקב הוא אח לעשו, והם בסוד חסדים וגבורות דעתיק; יעקב בבחי' חסדים ועשו בבחי' גבורות, - ששורש של עשו הוא בקדושה, ועוד יש מעלה יתירה לעשו מעל שורשו של יעקב, שיעקב הוא בסוד י' עקב, שהוא בסוד החכמה והקו; משא"כ עשו הוא בסוד היש, ובסוד הצמצום, שהוא יותר גבוה מהקו. עכתו"ד. ולכן כאשר דיבר יעקב עם עשו ורצה לתקן אותו, דיבר עמו בגדלות בסוד אני, ואמר עם לבן גרתי ותרי"ג מצות שמרתי וכדו'. עכתו"ד.

ואפשר להוסיף דאכן כן הוא עד עולמות מסויימים והבחנות מסויימות; אבל יש לומר דבמקום יותר גבוה, ברדל"א, שם נמצא יעקב לבדו ואין שם אחיזה כלל לעשו, ואין לו שורש במקום גבוה כזה, ושם

ג. וזה הוא מקצת מלשונו: והוא בחינת עשיית גשמיות. ועתה מוכרח לתקן בחינת עשיה זו, אשר היא בעצמה בבחינת עשו, הרגשת היש הגשמי בבחינת נפרד ממש, שהוא למטה בשבירה; ובחינת מנגד לבחינת יעקב, אשר יעקב הוא שורש היחוד והבטול, וממשיך בחינת יו"ד חכמה כ"ח מ"ה ובחינת יחוד. - ועשו מבטל לבחינת יעקב ממש. וכל זה הוא למטה, כמ"ש ושני לאומים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ, כשזה קם וכו'; אבל למעלה בשרשם הם בבחינת אחדות ואחזה ממש, כמאמר הכתוב הלא אח עשו ליעקב. כי שם במקורו בבחינת גלוי עצמותו יתברך האין והיש שוין לגמרי, כמאמר הכתוב כחשיכה כאורה, ואדרבה שורש גלוי היש הוא קודם במעלה; שבחינת גלוי יו"ד חכמה בראש, אשר בא ונגלה בבחינת צמצום והסתר עצמותו ית', ואח"כ ממנו מסתעפים ונמשכים כל בחינת השתלשלות מרום המעלות עד תחתית כל דרגין. ועל כן הוא בבחינת בכורה, ויעקב קראו אדוני כמו שהוא למעלה כנ"ל. ועל כן בבא יעקב לבחינת תורה ומצות עשיה גשמית כנ"ל, הקדים לשלוח מלאכים לפניו אל עשו אחיו, היינו לומר שרצונו להמשיך בבחינת עשו מעט אור מצומצם מבחינת מלאכי אלקים אשר ראם, שהמשיך בהם בחינת ראייה חכמה וביטול כמבואר במקומו. - ועתה שלח והמשיך אותם בבחינת עשו, קודם בואו בעצמו שמה להתראות פנים עמו בבחינת יחוד גמור, בבחינת תורה ומצוות. וידע יעקב כי מחמת שהוא (עשו) למעלה בשרשו בבחינת אחזה עמו ויחדיו יהיו תמים אל ראשו, כמ"ש והנה תומים בבטנה, בבחינת תמימות כמו שיעקב נקרא איש תם, כן הוא שם בחינת עשו, ועל כן לא נאמר תאומים שיהיה משמע בחינת שני נפרדים אך שהם שוין בחיצונית לבד, אך תומים משמע בתמימות בפנימית, ואדרבה שורש גלוי בחינת עשו הוא בבחינת "לפניו", כנ"ל. עכ"ל.

כבר בשו"ת ים החכמה מסימן י"ד עד י"ז], יש בזה חשש איסור קוסם.

וכדאי לפרסם כאן מה דאיתא בספר 'לא נחש ביעקב' (עמוד יא) שהביא פסק ההלכה ממרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל. וזה לשונו מילה במילה:

הנידון היה רפואת "קניזולוגיה" עם תורת הצאקרות. מרן הגרי"ש זצ"ל הפנה את הבי"ד [שעוסק בזה], להגרד"א מורגנשטרן [מתלמידיו המובהקים של הגרי"ש] שיחקור בזה. ועקב אחרי הכתיבה, והוגה על פיו כמ"פ, עד שהסכים לנוסח זה לפרסום, וכן יצא בספר "פסקי דין" כרך י' סימן מ"א, ונוספו עליהם עוד פוסקים שליט"א.

פסק הגרי"ש אלישיב זצ"ל מילה מילה
אין היתר להשתמש ברפואות אלטרנטיביות שמקורם בדעת עובדי עבודה זרה ויסודם בפעולות כחות לא טבעיים – אא"כ אפשר להוכיח שזה עובר בדרך "הטבע" בדרכי הברירה.

ולא סגי בכך שהעוסקים ברפואות אלו מאמינים שהוא "טבע", ויש לחוש בזה משום קוסם קסמים מעונן ומנחש, או משום דרכי האמורי. וק"ו אם לא השמיטו מכלל הלימודים את חלק הע"ז שדבר, שיש בזה איסורי ע"ז. ובאעה"ח ביום ט"ו כסלו תשס"ז לפ"ק דוד ארי' מורגנשטרן.

יח] ועיין עוד בספר לא נחש ביעקב (עמוד יב) שמביא ביאור הפסק כתוב על ידי הגרד"א מורגנשטרן שליט"א (מתוך ספר "פסקי דין – ירושלים" כרך י' עמ' תקל"ה) וז"ל: גם דבר שלא ידוע שמגיע מהגויים, אם היא פעולה שאין לה הסבר בדרכי הטבע המוכרות, יש בו משום איסור ניחוש וקוסם וכו'. ע' סנהדרין סה ב בפירוש מנחש, ובכ"י יו"ד ר"ס קעט בשם סמ"ג בפירוש קוסם, ועוד הרבה כיוצ"ב. ויש בזה אריכות לרשב"א בתשו' ח"א סי' תיג בדעת הרמב"ם. אמנם ביסוד העקרוני הזה אין הבדל ביניהם, ונחלקו רק בהגדרת הדברים הנכללים במסגרת טבע העולם כמציאות השדים וכיוצ"ב.

וכדי לקבוע שדבר פועל בדרכי הטבע, צריך אחת משתים. א. או שיתברר ע"פ "דרכי ההיקש וההגיון" שהיא טבעית, דהיינו שזה משתלב ומתאים במסגרת כללי הטבע המוכרים בזמנינו, וכדי לקבוע זאת צריך ידיעה מסויימת במסגרת הטבע, – שמידתה המדוייקת של ידיעה זו צ"ע. (והגם שאין המדע או הרפואה המערבית הבעה"ב על הטבע וקביעת דרכיה, שגם הם מודים שאינם מכינים הכל, אבל לפחות דבר שמקובל אצלם ניתן להניח שמתאים למסגרת הטבע המוכרת, – אבל בדבר שאינם מודים בו, צ"ע מי יכול לקבוע את גרדי הטבע). ב. דבר שהוכח עובדתית שהוא "עובד", הגם שא"א להסביר בדיוק איך, וודאי נחשב טבע, וכמו הדוגמא שהביא הרשב"א מאבן השואבת – המגנט. אבל צריך שזה יהיה "מוכח" בצורה וודאית (כעובדת שאיבת הברזל ע"י המגנט) ע"פ כללי חוקה וסמטיסטיקה ברורים ושליטת כל הגורמים הצדדיים וכו', ולא ע"פ סיפורי מעשיות. (כן עולה מדברי הראשונים, והרפואות המוכחות בדבריהם נחשבו אז כעומדות בכללים אלו. וראה דעת מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א שהובאה במכתב הנדפס בכרך פסקי דין בגוף הפסק על הנדון בפני ביה"ד למעשה, וכן הסכים הגר"נ קרליץ שליט"א על מכתב זה, וכן דעת האגרו"מ שפרסם חתנו במכ"ע "המאור" גליון רע"ב משנת תשמ"ג עמ' 34, ובמנח"י ח"ו סי' פ).

יט] כל זה גם אם באים לעשות דבר בסתם, שאין יודעים איך הוא פועל, שמאחר ואין לו מבוא בדרכי הטבע נחשב ממילא שזה נעשה ע"י כוחות לא טבעיים. אך אם מסבירים את פעולת הדבר ע"פ "כוחות" "רוחניים" ולא "חושיים", הנושא מסתבך הרבה יותר. ראשית, א"כ זה נעשה לדבריהם ע"י כוחות לא טבעיים. שנית, "אם" כוחות אלו אכן קיימים, צריך לקבוע שאין השימוש בהם נחשב לכישוף וכו', (כי זה בדיוק מה שאמרו המכשפים בזמן חז"ל, ואף בזמנינו), ושוב לא יעזור גם אם "יוכח" שזה "עובד".

וא"א לומר שכוחות אלו אינם מכוחות הטומאה ואין איסור להשתמש בהם, שכן מאן ספין בזמנינו לומר איזה כח הוא כישוף ואיזה לא, (מלבד מה שגם אם אינו כישוף עדיין אין זה טבעי, וכנ"ל). השימוש בכוחות

עליון", (או לחילופין תרגמוהו והפנוהו כלפי הבורא ית"ש), ואיך הפכו ההנחות הללו לעובדות רק בגלל שהם אומרים אותם?

ולכאור' למצב זה התכוון הכפ"ת בתיאורו ובהגדרתו בדרכי האמורי. ויש להדגיש עוד, שההיתר דכל שיש בו משום רפואה אין בו משום דרכי האמורי – לא שייך בזה כלל, וכמו שביאר הרמב"ם וברשב"א שם, וכמבואר בעיקר דברי הכפ"ת, (ועי' בריא"ז בקונטרס הראיות סנהדרין סה א, שלפ"ד כל שעושה בכוונת רפואה אין בו איסור, אבל דעתו שא"ז שייך אלא באיסור דרכי האמורי שהוא משום בחוקותיהם, וכאן אינו מתכוין להדמות להם). וע"ע בפ"ת יו"ד סי' קעט ס"ה (ומש"כ בשבט הלוי ח"ט סי' קער, תמוה). עד כאן הוא מלשון הספר לא נחש ביעקב.

כא' ובאמת כבר הארכתי בשו"ת ים החכמה בדברי הרמב"ם בספר המצות (מצות לא תעשה מצוה לא) וז"ל: שהוזהירו מקסום, רוצה לומר שיניע כח הדמיון במין מן ההנעה, כי אלו בעלי הכחות כולם המגידים מה שיתחדש קודם היותו, ואמנם יתאמת להם זה בהיות כח הדמיון מהם חזק, ודבריהם מתקיימים ברוב, ולכן ישערו במה שיהיה, ויהיה להם יתרון זה על זה בזה כיתרון מעלות אישי האנשים קצתם על קצתם בכל כח מכחות הנפש. ואי אפשר לאלה בעלי הכחות הדמיונות מבלתי שיעשה מעשה ופעולה אחת מהפעולות יניע בה כחו ויוציא לאור פעולתו. והנה מהם מי שיכח במטה אשר בידו בארץ הכאות תכופות ויצעק צעקות משונות ויעזוב מחשבתו ויביט לארץ זמן ארוך עד שימצאהו כמו עניני חולי הנופל ויספר מה שיהיה. וכבר ראיתי זה פעמים בסוף המערב. ומהם מי שישטח החול ויעמיד בו תמונות, וזה הרבה מפורסם במערב. ומהם מי שישליך אבנים דקים ביריעה מעור ויארץ לעיין בהם, ואחר כך יספר דברים, וזה ידוע ומפורסם בכל מקום שהלכתי בו. ומהם מי שישליך אזור עור ארוך בארץ ויסתכל בו ויספרו. והכוונה בזה כלו להניע את הכח המתהווה בו, לא שאותו הפועל בעצמותו יעשה דבר או יורה על דבר. ובזה מעו ההמון כי הם בעבור שיעדוק להם קצת

ובשמות הקודש אינו נוגע לכ"ז כלל, וכמ"ש במאירי סנהדרין סז ב ובמהר"ל שם, וברדב"ז ח"ג סי' תה, לענין מה שאמרו דרב חנינא ורב אושעיא כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה ומיברי להו עיגלא תילתא.

וברפואות אלו מעין הנידון שלפנינו, בדר"כ באים העוסקים בקרב מחנינו, ואומרים שזה "טבעי" בכלל, כי יש אנרגיה בגוף, ואנרגיה סביב הגוף, ואנרגיה כללית בעולם, וכשעושים כך וכך מאזנים את האנרגיה וכו'.

כ" אבל, כל ההנחות הללו (של קיום עולם רוחני זה, ואפשרות השפעה עליו בפעולות כאלה או אחרות), התחדשו ונקבעו ע"י ה"מדענים" מהמזרח הרחוק וכו'. אצלם זה כלול בתפיסת עולמם הכללית והרוחנית (שהיא תפיסה של ע"ז), ובתפיסת מציאות הגוף והנפש והקשר ביניהם וכו', ולאו דוקא במסגרת המבע הפשוטה של העולם.

אמנם, אם היה מתברר אצלינו שהנחות אלו נכונות כשלעצמם בלי קשר לתפיסת הע"ז של ממצאיאיהם, (והעובדות הטכניות של האנרגיה המקומית אינם תלויות באמונה "אנרגיה קוסמית" וכיוצ"ב שהיא מקור האנרגיה המקומית, עפ"ל), לא היה בזה איסור (כל עוד אצל הגויים אין דברים אלו בעצמם נעשים לשם פולחן לע"ז). אבל כאן השאלה הגדולה, איך התברר דבר זה? דהנה אלו שמבינים במטבע בעולם הרחב (שחוקר את הטבע כמות שהוא, ולא במשועבד לתפיסה רוחנית וכו'), אינם מודים בזאת כלל ועיקר; והרפואות הללו אינן עומדות בשום מבחן מדעי מקובל ע"מ להבינם או להוכיחם, וחלקן אף סותרות לעובדות יסודיות המוכרות בעולם הטבע. המשתמשים ברפואות אלו שאינם שתומ"צ לא מנסים למעון שזה טבע גמור (אלא כ"חזרה לטבע, רוחניות, ועל טבעי"). וכמו"כ מצד מבחן המציאות ג"כ אינם טוענים שהדברים נבחנו בצורה מקצועית ויסודית.

אלא שאלו ממחנינו הרוצים להכשיר הדבר "גירור" את התיאוריה וניסו (לא תמיד בהצלחה) להשמיט ממנה את החלק הרוחני ואת החלק המתמטיים ל"כח

ישאלו לאיזה רואה עתידות על מולם ועל פי דבריו יכוננו את דרכם. ויש בזה מומחים היודעים את הדברים רק מתאריך הלידה, ואומרים דברים נפלאים אשר יקלעו למטרה ולא יחטיאו.

והנה זה עידן ועדנין אשר ים רוחינו הולך וסוער בראותינו את כל הרעה הזאת, ואלו הדברים הולכים ומחמירים לאלו השקועים בזה. וכמה וכמה פעמים דברנו והסברנו כי דבר זה הוא נוגד ל"תמים תהיה עם ה' אלקיך", ויש בכמה מענינים אלו איסורים חמורים ביותר, "דאורייתא" ממש. ויש בהם מדרכי האמורי, ויש דברים אשר הם כישוף, ויש מהם אבזרייהו דעבודה זרה, ויש מהם ממש עבודה זרה רחמנא לצלן. הצד השוה שבכל הדברים כי כולם באים מן המזרח הרחוק מארצות עבודה זרה, ויש אנשים או נשים שלמדו את הדברים ממש מגויי הארץ רח"ל, ויש מהם שקראו ספרים ומנסים להגיש את הדברים כאילו מדובר באמונת אומן מהורה ממש, והתבוננות בהשגחה, וגם בנפלאות הבריאה, נלאיתי לפרש את הדברים, וכבר צעקו גדולים וטובים על כל הרעה הזאת, ועדיין לא עלתה ארוכת בת עמי. (עיין קונטרס 'אל תפנו' להגאון רבי יצחק שטיין שליט"א אשר יצא לאור בארה"ב המלבן ומכרר היטב את כל הענין הזה, ובש"ת ים החכמה עמ' ש"ך, ובספר לדופקי בתשובה מכיא תשובה מהרב אלישיב זצ"ל האוסר את כל הענינים האלו). **אמנם כל דברינו הם אפילו אם הענין מותר מצד דיני ע"ז וכישוף בדלהלן.**

כג] מתוך כל הדברים ראינו אשר דבר זה הוא כל כך חמור, כי מי שמתמכר לדברים האלו לא מועיל לו הסברים ולהראות ממש כי מפורש בתורה דברים אלו, ובפיהם תרועים מתרועים שונים, כאילו רב פלוני פסק, או התירו פרושים את הענין, וכדומה. וגם אלו העוסקים בזה גם הם תמיד בפיהם אשר רב פלוני התיר להם ובנו של רב פלוני עוסק בזה בידעתו וכדומה, ויש מהם אנשים מחמירים ממש בכל דבר, ולא יכניסו לפיהם אוכל רק עם ההכשר הכי מהודר, ובדברים חמורים אלו יכנסו בפרצות דחוקות, אשר דומות להכשר הכי מפוקפק, כמו שיאמר בעל מפעל

אותם הספורים יחשבו שאלו הפעולות יורו על מה שיהיה, והגיע בהם הענין בזה הטעות, עד שחשבו כי קצת אותן הפעולות סבת היות מה שיהיה, כמו שיחשבו בעלי משפטי הכוכבים כי דיני הכוכבים אמנם הם מזה היחס, היינו שהם מין מהנעת הכח ולעורר אותו. ולכן לא ישתוו שני בני אדם באמתת הספור, ואם השתוו בידעה במשפט.

וכל מי שיעשה אחת מאלו הפעולות וזולתן ממה שילך בדרכו, יקרא קוסם. אמר ית': לא ימצא כך וגו' קוסם קסמים. ולשון ספרי: איזהו קוסם, זה האוחז במקלו ואומר: אם אלך אם לא אלך. ומזה המין מן ההנעה, המפורסם באותו הזמן, אמר הנביא: עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד לו. והעובר על לאו זה, ויעשה אחת מאלו הפעולות - חייב מלקות. דהיינו מי שיהיה קוסם ויגיד לבני אדם בפועל שיפעל אותו, לא מי שישאל לקוסם. אבל השאלה לקוסם מגונה מאד. וכבר התבאר משפטי מצוה זו במקומות מגמ' סנהדרין ותוספת שבת וספרי. עכ"ל הרמב"ם. והיוצא לנו מתוך דבריו, דכל מי שמשתמש ועושה איזה פעולה עם כח המדמה שלו, ומגלה ע"ז דברים נעלמים, הוא נכלל בלאו החמור של קוסם.

דברים חוצבים להבות אש המובאים בקונטרס אני מאמין

כב] ורציתי להעתיק כאן קצת מדבריו של ידידי הגה"ק הרה"צ המקובל הגדול רבי יצחק משה ארלנגר שליט"א שכתבו בקונטרס החדש הנקרא בשם "אני מאמין" (בפרק ז' מאמר 'שמר תם וראה ישר'). וזה לשונו: הערה גדולה מפרקת הרים ומשברת סלעים: אני הגבר ראה עני עמינו עם הקודש, אשר רבים וטובים כאשר יקרה להם דבר ממאורעות הזמן או דאגה או שברון לב, הן דברים הנוגעים לגוף או דברים הנוגעים אל הנשמה, יפנו אל כל מיני רופאי אליל כדי להרגיע את רוחם או את רוח בניהם ובני ביתם, או ילכו לאיזה קורס הדרכה של איזו שיטה או מהלך מדרכי הרפיה הנקראים "מח אחד" וכדומה, או

הקודש, ועיקר היסוד הוא ענין ריכוז המחשבה בכח הזה, היינו התייחדות לטומאת עבודה זרה; - בלשון אחרת - מכירת נפשו לשטן, ועל ידי זה מתהפך זה האיש לאיש עוצמתי שיש לו כוחות אדירים לרפא מכאובים ולהרגיע ולחולל נפלאות. (מכשף - כומר עבודת אלילים - כהנים נקרא אדם עם כח חשמ"ל - עלקטריי). גם יש בו כאילו כח לרפא פצעי הנפש מימים קדמוניות אשר נמצאות בתת המודע של האדם וכו', ובקיצור כל עולם "תת המודע" הוא תוצר של בית עבודה זרה אשר במזרח הרחוק. גם עניני הרבה מדרכי הרפויית המחשבה וכל מיני דרכי חשיבה (אשר לפני כמה שנים הם היו מאד מפורסמים ונקראים "מדיטציה" אשר כבר נכתבו ספרים ומאמרים ופרסומים שהם אבזרייהו דעבודה זרה ויש מהם עבודה זרה ממש. ראינו מאמרים מחוקרים אשר חקרו את הדברים אשר נתפשטו אצל הסטודנטים החילונים, כאילו קורסים למדיטציה עם כל מיני שמות שונים ומשונים, שהם עבודה זרה גמורה, כולל השתחויה והקטרה ממש רח"ל, והכל בסתר ובהבטחה לא לגלות דבר, ה' ירחם). אט אט חודרים דרכי רפואות גוף ונפש כמו מח אחד, ושלישת ממדים, ושרשרת לגלוי אלהיות וכו'. הצד השונה שבהם אשר מקורם שטן וטומאה.

והנה איתא בגמרא (סנהדרין דף סז ע"ב): אמר אביי: הלכות כשפים כהלכות שבת; ויש מהן מותר בסקילה, ויש מהן פטור אבל אסור, ויש מהן מותר לכתחלה. העושה מעשה - בסקילה; האוחז את העינים - פטור אבל אסור; מותר לכתחלה - כדבר חנינא ורב אושעיא, כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה ומיברי להו עיגלא תילתא ואכלי ליה. ע"כ. לא נאריך לבאר כאן את ענין הלכות יצירה דהיינו התעסקות בספר יצירה, אלא את עצם הענין אשר בהלכות עבודה זרה יש פרטים רבים עד מאד מאד, וכאשר בא איש אל מורה ההוראה ושואל בתמימות, לב"ב אין פרנסה ורוצה לעשות קורס "מח אחד" האם מותר או אסור, הנה המורה יודע ספר ולמד בספרי זמננו כי מח אחד לא מתקשר ממש לשום כח, ופוסק לו מותר. והנה הולכים לקורס התמים לכאורה, ומה

מזון כי הכל כשר ורב פלוני אכל מזה וכדומה, ומי יאמין לו, - ובדברים חמורים מיני חמור, אלו עניני כשוף ועבודה זרה, שאין בהם לא ענין של ביטול ברוב או בשישים או נותן טעם לפגם מכל התירוצים אשר יש למקילים בהכשרים (ח"ו) - ובענין אלו מספיק שאומר ששמע מפלוני ששמע מפלוני שרב פלוני התיר, כיוצא בזה וכו' וכו'. כבר ניחר הגרון מלועוק מרה אשר דברים אלו הם כמחלה ממש, כנ"ל.

והנה גם אם נאמר כי אכן כן הדברים והדברים מותרים מצד דיני דרכי האמורי או כישוף או ניהוש או קסם וכוודאי מע"ז, - אמנם התורה צווחת ואומרת: תמים תהיה עם ה' אלקיך - לא לעשות את כל הדברים האלו! ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך. ונחקור את כונת התורה הכוונה האלקית כביכול, שלא נלך בחוקות הגויים ונתרחק מהם, ככתוב בתורה (דברים יח יד): כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם, אל מעננים ואל קסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך. ואותנו מצוה ה': תמים תהיה עם ה' אלקיך. ואם יקרה לאיש דבר לא ילך אל מעוננים הם יודעים את חוקות השמים ואת העונות, ומה שיבוא לעולם וכו' לא מצד הקדושה, כמפורש במפרשים הראשונים עיין רמב"ן; ואתה, לא כן נתן לך ה' אלקיך!

ובדי להסביר את הענין צריכים אנו לפרש את שורש כל הענין הזה בתכלית הקיצור, וכבר עלה בדעתנו להניח מכל עסקינו תקופה, ולברר וללבן את הענין לאפרושי מאיסורא, אמנם הלום ראינו כי כבר עסקו בזה גדולים וטובים ובררו ולבנו ופירשו, ונקצר את אשר למדנו מדבריהם, ואת מסקנותם ונתחיל ונאמר בעזר אלקי.

כד **הנה** מקור כל החכמות האלו הם במזרח הרחוק השטוף עד עצם היום הזה בעבודת אלילים, כידוע בכל העולם, האלילים נקראים כהיום הזה כח אנרגיה, דהיינו כח עצום הנותן בעולם אנרגיה (ח"ו זה עצם העבודה זרה כאילו יש כח מלבדו ח"ו ח"ו), והיינו "אליל" בלשון הקודש. לזה האליל יש דרכים להתקשר עמו ולשאוב ממנו כח, היינו "עבודת אלילים" בלשון

החרם! החפץ לה' בעולות וזבחים כשמוע בקול ה' הנה שמוע מזבח טוב וגו'.

ובכן נרים קול ונצעק ונשאג עד יעלה קולינו ויפוצץ אף לבן אבן. וכדאיתא בגמרא (סנהדרין דף סד ע"א): ויזעקו בקול גדול אל ה' אלהיהם - מאי אמור, אמר רב יהודה ואיתימא רבי יוחנן: בייא! בייא! (לשון זעקה), היינו דאחרביה לביתא, וקליא להיכלא, וקמליניהו לצדיק, ואגליניהו לישראל מארעייהו. ועדיין הוא מרקד בינן. ע"כ.

ולא אוכל להתאפק כי לבי רותח כסיד איך נהיתה הרעה הגדולה הזאת אשר יש היום "רבי" חדש, הוא "מח אחד", או איזה שרשרת ומטוטלת, אליו ישאלו בקולו ישמעו, והוא יודע את הכל, ממש הכל, ימשש בדופק כאילו ידע בדפיקו דליבא, וידע את הנושנות איזה מאורעות עברו על נפשו, ואיזה סתימות יש ברעיונותיו, ומשם ידע גם את העתידות, ויענה גם על שידוכים ומסחר, הכל הוא יודע, ברפואה, ובמדע, ומה לא. ויש ממש כמו כתות מכורות, מי שאינו יודע לא יבין על מה צעקתינו, ומי שיודע אינו רוצה לשמוע, וממש אנו רואים בעיינינו את זעקת התורה (דברים יג ז): כי יסיתך אחיך או בן אמך או בןך או בתך או אשת חיקך או רעך אשר כנפשך בסתר לאמר נלכה ונעבדה וגו'. הכל בסתר, הנה פלוגי או פלוגי יודעים הכל, וכו' וכו'. אהה! אהה! והיא נסתרה והיא נטמאה!! כלל גדול כל דבר שפלוגי אומר שאסור לגלות, או מתחמק לספר מהיכן יודע ומהיכן למד, הכל זה טומאה וקליפה - והיא נסתרה והיא נטמאה!

כן ונפטר כאן ב' עובדות אשר עסקנו בעצמנו בזה, וראינו עד היכן הדברים מגיעים. באחד הימים מתקשר אלינו ידיד שיש מועקה גדולה בלבו ורוצה להשיח את לבו, כאשר הגיע אלינו בטרם פתח את פיו פרץ בבכי, וכמעט לא הצליח להביע מה מעיק בלבו, עד אשר סיפר לנו כי בנו האברך כבר חצי שנה שאינו מרגיש בטוב, כואב שם, כואב כאן. והיות ומכיר אחד הבקי ביותר ב"מח אחד", זה כחצי שנה שעובדים עמו ב"מח אחד", ועדיין מתאונן על כאבים. ויתר מזה

לומדים שם, פרטים מפרטים שונים איך להתקשר למקור האנרגיה ולהתבטל לפניו וכו', שהוא ממש ענין עבודה זרה שאסור בוודאי, ואם עושה איזה מעשה אזי נכנס לפעמים בגדר סקילה ממש! והוא שאל בתמימותו את מורה ההוראה ואמר לו מותר, וגם פרסם את זה בין חבריו, וב"ב פרסמו את זה בין חברותיה, וכולם יודעים כי זה מותר, ואיך יעלה על הדעת ההיפך, וגם מורה ההוראה אינו מכחיש, וטוען כי מה שפסק זה מותר (ועל זה נאמר חכמים הוהרו בדבריהם! והמכשלה הזאת תחת ידכם!).

ניתן דוגמא קטנה לדבר נפוץ (כמובן לעוסקים בזה ח"ו), שיש איזה דבר שקושרים מטוטלת עם חוט אדום על אצבעו, ועל פי תנועת המטוטלת מבינים ענינים ומסבירים כאילו כוחות "האנרגיה" מגיעים את המטוטלת. והנה מצאנו בלשון בזה בתוספתא דשבת (פרק ז א'): אלו דברים מדרכי האמורי: המספר קומי, והעושה בלורית, [והמגבה] לגרגר, והמגררת בנה [בין] המתים, "והקושר מטוטלת על ידיבו וחוט אדום על אצבעו", והמונה ומשליך צרורות לים או לנהר, - מדרכי האמורי. המספק והמטפח והמרקד לשלחבת - מדרכי האמורי. ע"כ. הנה לעינינו תיאור כמו היום ממש, והוא תוספתא מפורשת לאיסור. והובא בפוסקי דורינו.

כה והנה גם אם נאמר כי יש במקרים מסויימים - דהיינו כשאין מתקשרים אל כח האנרגיה, אלא לוקחים את הטכניקות של דרכי המחשבה כדי לסדר את מחשבותיו וכדומה, אשר בזה אין שום סרך איסור - עכ"ז, האם הינה נכנס לבית עבודה זרה, למקום אופל וצלמוות - למקום הכי טמא בעולם - כדי לשאוב משם דרכי עבודת ה'!? אתמהה!!! ואף אם יתמם עצמו ויענה כי יש בזה העלאת ניצוצין קדישין כמבואר בספרי החסידות, היעלה בדעת מי ליכנס בקובה של וכו' כדי להעלות ניצוצין? אלה הדברים אמורים לתנאים קדושים, ואנחנו נעלה את הניצוצות על ידי שנסכים להיות שומה כל ימיו ואל יהי רשע שעה אחת לפני המקום!! ולא ידבק בידך מאומה מן

מקמרות נשיהם לאלהים אחרים, וכל הנשים העומדות קהל גדול וכל העם הישבים בארץ מצרים בתפרום לאמר. הדבר אשר דברת אלינו בשם ה' איננו שומעים אליך. כי עשה נעשה את כל הדבר אשר יצא מפיו לקטר למלכת השמים והסך לה נסכים כאשר עשינו אנחנו ואבותינו מלכינו ושרינו בערי יהודה ובחצות ירושלם, ונשבע לחם ונהיה טובים, ורעה לא ראינו. ומן אז חדלנו לקטר למלכת השמים והסך לה נסכים חסרנו כל, ובחרב וברעב תמנו. וכי אנחנו מקטרים למלכת השמים ולהסך לה נסכים המבלעדי אנשינו עשינו לה כונים להעצבה, והסך לה נסכים. ע"כ. בקיצור כל הצרות הם רק בגלל שהפסקנו להמשיך את כל השפע ממלכת השמים (היינו כוחות האנרגיה וכו'). אנו מרגישים כי איננו אומרים כי ממש עבודה זרה היא, אמנם הטענות מוכירות את הטענות הנזכרות. ועיין שם במפרשים ובמלבי"ם כי אכן זו הייתה טענת הנשים כי אין זה עבודה זרה אלא המשכת כוחות וכו', ואדרבה אנו עובדים את ה', וכל הצרות רק בגלל שנמנענו מעבודות אלו - כה ענו בעזות מצח אל ירמיהו הנביא!! אהה על המבוכה הזאת!!!

כז] מכל מסכת הטענות הנזכרות דהיינו שרבנים פלוניים מתירים, וכל הטוב השואבים מכל הדברים האלו - מכל ההתמכרות הנזכרת - נפתח לנו צוהר להבין את דברי הנביאים; אשר לא ידענו מדוע מאריך הנביא בתיאור עבודת כוכבים, עד כי נראה לכאורה אשר הנביא מייסרם על שטויות והבלים שאי אפשר לתאר, העל זה מאריך ה' בתיאור העון?! כמו שמצאנו (ישעיה מד טו והוא בהפמרת ויקרא): חציו שרף כמו אש, על חציו בשר יאכל יצלה צלי וישבע אף יחם ויאמר האח חמותי ראיתי אור. ושאריתו לאל עשה לפסלו יסגור לו וישתחו ויתפלל אליו ויאמר הצילני כי אלי אתה. לא ידעו ולא יבינו כי מה מראות עיניהם מהשכיל לבתם. ולא ישיב אל לבו ולא דעת ולא תבונה לאמר חציו שרפתי כמו אש ואף אפיתי על גחלים לחם אצלה בשר ואכל ויתרו לתועבה אעשה לכול עין אסגור. ע"כ. כאשר כל רואה יתמה ואף המפרשים

מראהו רע, והוא מתדרדר מיום ליום (וברוב תמימותו לא עלתה על דעתו אפילו כי יש איזה פקפוק או חשש במח אחד, אדרבה כל צערו היה כי משום מה זה לא עוזר). בשמענו זאת אחזתנו פלצות, מי יודע אם אינו המחלה הנוראה לפי תיאורו, אמרנו לו כי יפן מיד לחדר המיון בבית החולים. אכן כן עשה, ואכן ל"ע כך היה, וברגע האחרון הצילו את חייו, עם ניתוח וטיפול של כמה חדשים. כל מילה מיותרת להסביר את הסכנה העצומה, חוץ מהאיסורים הכרוכים בדבר, וצריך להבין שזה שעשה לו את "מח אחד" לקח על עצמו אחריות, כי הכל בסדר רק לחיצה פה לחיצה שם לשחרר איזה סתימה או דברים כדומה.

שוב מעשה באברך חשוב בעל משפחה כמה וכמה ילדים גדולים וקטנים זרע ברכ' ה', אשר לא הסתדר כל כך בביתו, היא הלכה להתייעץ אצל בעלת "מח אחד", והיא השיחה את צערה. והנה בעלת ה"מח אחד" נתנה לה עצה להתגרש, וחזקה אותה לא להבהל ולא לשמוע בקול מורים, וכולם עמדו משתאים היתכן להפקיר ילדי חמד לשבור בית בישראל, ובעל ה"מח אחד" הכריעה את כולם, כי היא המבינה יותר טוב מכל הרבנים והעסקנים, מסתמא דמיון "מח אחד" אמר לה כי כך צריך להיות... מי יודע... (אכן עבודה זרה היא גאות חושבים שידעים את הכל). ואלו הילדים האומללים בשביל פתיות וטפשות ותמימות אמם יסבלו סבל עצום לכל ימי חייהם - אתמהא! בקיצור, אלו המאמינים בשטויות אלו, מכורים לזה, והם כמו כת מכורה לאיזה כח רחמנא לצלן!

חב לבי בקרבי בהגיגי תבער אש, כאשר אנו מעלים במחשבותינו את כל ענין ההתמכרות הזאת לענינים אלו, אשר לא ידענו איך לקרוא לזה. אמנם טומאה ודאי יש כאן, והאדיקות לפעמים היא כה חזקה ובפרט כאשר מחזקים את טענתם כי יש בזה תועלת לעבודת ה' להיות רגועים וכו'. עד אשר אלו הדברים מזכירים לנו את דברי הנשים הארורות המקמרות למלכת השמים אל ירמיהו הנביא, ככתוב (ירמיה מד טו - יט): ויענו את ירמיהו כל האנשים הידועים כי

מבוקשתו, וביקש אחד שיתנו זבל לצרעתו וכו'.
ודפח"ח. עכ"ל"ק.

ישם במקור מים חיים (אות מט) העתיק מספר רמזי תורה (בדרושים על אגדת חז"ל דף ס"ה ע"ד ד"ה פעם אחת חל י"ד כ"ו) שכתב וז"ל: ומפני מה התירו באמת לספר הסיפורים בשבת? ואפשר לומר משל נפלא על זה: משל למלך שהיו לו מדינות רבות ועבדים לאין מספר. וציוה המלך לעשות יום מוגבל משתה ושמחה לכל שריו ועבדיו ולכל מי שירצה לבא אל המשתה, להתענג בתענוגי ומעדני המלך, - יותן לו כל רצונו ושאלתו כל אשר תשאל ותתאוה נפשו, כדי שלא יחסר לשום אדם שום תענוג ועידון שבעולם; וכל אשר הוא חפץ ושואל תיכף ינתן לו כאוות נפשו. והנה היו הרבה ששאלו, ומה ששאל זה לא שאל זה; איזה מהם בקשו שיתנו להם כלים חשובים ונאים שהמלך משתמש בהם. ואיזה מהם ביקשו, שיתנו לו כל מעדני מלך מכל מיני מאכל וכיוצא. ואחד הוסיף לשאול, שיתנו לו פרס מגנזי המלך זהב ודרכמונים. ואיזה מהם ביקש, שיתנו לו שלמנות ושררות על קצת ערי המלך. והכל ניתן לכל אחד ואחד חפצו ובקשתו. והיה שם איש סכל וחסר לב והוא היה איש צרוע מוטל באשפה מחמת צרעתו. ובהגיע אליו השאלה לשאול ולבקש תאוותו וחפצו וצרכיו מבית המלך, ביקש שיצוה המלך שינתן לו שני משפלות של זבל לא יקר, בכדי שיתכסה בהם ויתקרה מצרעתו. וגערו בו עבדי המלך ואמרו לו: שומה וחסר לב, מה זאת אשר שאלת ובחרת מכל התענוגים? הזאת ביקשת ותו לא, בעוד שאם היית שואל ביום הזה חפצים טובים או מיני תענוגים שבעולם וכל מחמדי לב המלך, היו נותנים לך, כי כן דתי המלך והנימוס להיות עושים רצון איש ואיש! ואם תאמר מחמת כאב צרעתך שאלת דבר זה, שומה שבעולם, היה לך לבקש מאת המלך שיצוה לרופאים לרפאות אותך מצרעתך; כלום חסר בבית המלך רופאים מומחים וכל סממני רפואות עד אין קץ? והנה הגיע הדבר הזה לפני המלך שכך ביקש האיש הסכל, והמלך שחכמתו גדולה עד מאוד אמר לעבדיו: מאחר שאיש זה הוא כסיל, בשבילו

תמהו מה זה ועל מה זה יאריך ה' בכאלו דברים פשוטים אמנם ידענו כי אז היה יצרא דעבודה זרה אמנם עד כדי כך מגוחך, אלא מאי לכל היה תירוץ, עד שהנביא בשם ה' הוצרך כל כך להאריך, ולתאר את עומק השמות. ודי למבין!

אחינו ידידינו קומו קנאו לשכינת עוזינו קנאו קנאה גדולה לאימא קדישא, עוצו עצה, חגרו חרב, כל אחד לפי כחו להפוך עולמות, לעקור ולשרש רעה גדולה זו!!

ובזה נקרא אל מורי הצדק של עם הקודש ואל הרבנים היושבים על מדין ואל בתי דין הצדק, להקים ועד אשר יבדוק את כשרות כל הקורסים הנקראים "מח אחד" או "דמיון מודרך" או "שלשת ממדים" או שמות משמות שונים, כדבר אשר נעשה לענין השקעות כספים להציל מאיסור רבית וכדומה, ויוציאו פסק ברור להציל את בית ישראל מאיסורים נוראים אלו ולקרא בקול לאפרושא מאיסורא, ולהוקיע את מחריבי עם הקודש.

כתח **עדיין** רותחים מעינו, לא ישקוטו כסיר מצולה; רוחנו עדיין כמרקחה; לא הוצאנו את שאגתינו חוצה, עד כי ינועו אמות הסיפים. על כן נאמר עוד, כי גם אם יעלה בדעת כי מותר הוא, עדיין קשה להעלות באיזה לב יקח את משנאי ה' אשר ישנא, היא השפחה אשר תירש גבירתה להכניס צרה בכיתו ובמוחו. הבזאת ישמח את ה' ויפייס את השכינה על גלותה ושפלותה, באיזה פנים יראה את עצמו לפני ה' בבית התפלה. עד כי אמרנו להמשיל לזה את משל הובל לצרעת, אשר המשיל הבעל שם טוב הקדוש (בעש"ט על התורה יתרו אות ל"ח, והוא מספה"ק צפנת פענח) וזה לשונו הקדוש: בשלחן ערוך אורח חיים (ס' שו) כתב רמ"א, שבני אדם שסיפור שמועות ודברי חרושים הוא עונג להם, מותר לספרם בשבת כמו בחול. והוא תמוה שהוא נגד הש"ס שאמרו (כשבת דק"ג ע"א) שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול כו', כל שכן לדבר דברים בטלים בשבת וכו'. שמעתי ממורי ז"ל משל למלך שציוה שיתנו לכל אחד

והנה יש עוד דברים אשר צריך להעיר, כי לפעמים מקריבים חלבם ודםם על השטויות האלה, בהאמינו כי כוחות אנרגיה הם מגלים איזה מיני מאכלים לא לאכול, כאילו יש להם אלרגיה אליו, (אם הדברים בדרך הטבע אשר מגלים כי מאכל זה מוזק לזה וכדומה, לא על זה דיברנו; ואפילו על ידי כלי המרגיש את דחיית הגוף למאכלים אלו וכדומה. כל דבריו הם רק במאמין בכוחות על טבעיים הנקראים כוחות אנרגיה או שאר מרעין בישין). יש בני אדם שמפסיקים לאכול דברים הצריכים, הכל בגלל השטויות שמלעיטין אותם, וכדי בזיון. כי עם קדוש אתה כך בחר ה', וכנ"ל בדברי הרמב"ם כי ישראל חכמים ונבונים ותמימים עם ה'. וביותר אנו רואים בעליל כמה מהעוסקים בכל הדברים רודפים אותם כל מיני מאורעות משונים וצרות, ואולי מי יודע אם לא על הדברים האלו הם באים – על כן יאמרו המושלים בואו חשבון.

בענין ראיית פני הצדיק ואם יש איזה תועלת בראיית תמונה של צדיק

[ל] **ויקרא** יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלקים פנים אל פנים ותנצל נפשי (לב לא). הנה מבואר באידרא רבה שהוא מדריגה פחותה כלפי האידרא זומא שהוא גילוי הרבה יותר גבוה, ובאידרא רבה עדיין לא היה רשב"י בדרגתו הגבוהה כמו באידרא זומא, ורב המנונא סבא היה נקרא או צדיק האמת. ורשב"י קרא לבנו ר' אלעזר שיבא להסתכל על פני רב המנונא סבא שהוא בחי' ראיית פני אלקים פנים אל פנים, בבחי' שם פניאל. ומצינו שהגה"ק מקומראנא השתוקק לראות את ר' ייבא סבא ואכן בנו הדמשך אליעזר זכה לראותו, אבל ענין לראות פני אלקים פנים אל פנים בבחי' פניאל על זה צריכים לראות רב המנונא סבא שהוא בחי' ראיית פני הצדיק. וצריך כל אחד להשתוקק ולראות פני הצדיק

ישתנו נימוסי המלך ודתו, זה אי אפשר; רק ינתן לו כמו אשר בחר, כי הסכל הלזה בחר בדבר מאוס, אם כן בוודאי זהו עיקר תענוגו ועידונו, על כן לא יותן לו יותר משאלתו ובקשתו. והנמשל מובן. עכ"ל"ק. וכן הוא בליקוטים יקרים.

את כל המשל הזה אפשר לומר על המותר. דהיינו גם אם לפי דברך הדבר מותר (אנו לא כל כך מסכימים לזה כי לדעתנו לא חקרו את הענין מספיק), - אמנם בזה חפצת? גם אם כואב לך ומגרד וצרת, הם כל המרעין בישין הצריכים רפואת הנפש, האם לבקש לפני המלך שיתן זבל, לכוה תהום נתרדרדנו? - נבקש מה' אמונה מהורה ובטחון ותמימות!.

כט [קנצי למילין: יעלה נא צעקתינו ושאגתינו לאזן שומעת, הן בא ילד לאמו וצועק הוי אמי אמי עזרי לי, לא הצלחתי במבחן, או חבירי הכאיב לי, או המלמד שונא אותי, וכדומה, - אזי במקום להרעין עליו דברי אמונה ובטחון והשגחה פרטית, לאמר לו: הוי ילדי, תדע שיש השגחה פרטית בעולם, בוא ואספר לך סיפור השגחה, וכה להשריש בלבו אמונת אומן, במקום זה אומרת: בני, יש לי איזה אשה היודעת להוציא ממצבים קשים וכו' וכו'. כמה אצעק בעוד שכבר ניחר גרוני. גם לפעמים ענתה לה האשה, כי בנה יש בו כל מיני קשיים וכדומה, וצריכים ריפוי (כמובן רק במוח אחד או שאר מרעין בישין), והאם מאמינה ומקשיבה, ומכניסה בלבה וחושבת כי ממש כן הוא, ולפעמים קוטלת בהבל פיה לדורות עולם. והכל אישמה אותה אשה (או איש) אשר למדה איזה קורס, והחליטה כי יודעת כבר מספיק, בלא בחינה בלא תעודה וכו' וכו'. אלה הדברים הם פשעים אשר אפילו אומות העולם מושיבים רופא הכותב רשימות ורפואות בעוד שלא למד ובלא תעודה, בבית האסורים, ועמי בעצו ישאל ומקלו יגיד לו, אתמהה?!

ד. איתא בהקדמת דמשק אליעזר (באות עא) וז"ל: הנה דעו בני ישראל הקדושים אהובים לי ביותר, שיכול להיות שבזכות זה זכיתי לעשות פירוש מספיק זה לכל בר ישראל הקדוש על הזוהר הקדוש. והוא כשהייתי ברוב שנותי, פעם אחת קמתי בלילה ובכיתי מאוד בלב נשבר ונדכה לפני השי"ת על גלות השכינה וכנסת ישראל הקדושים, שהם סחופים ביסורים ודחקות גדול של פרנסת אנשי